

HANYECZ ISTVÁN
(STEFANICUS HUNGARICUS FIRKÁSZ)

Áginak (99. 04. 22.)

E mlékezz századunknak e napján
G yönyörűbb virágoknak csokrán
Y ahton vitorlázok Balaton taván

K épzeteikben feltűn az ifjú leány
I gen, ő az, feszült, fehér vitorlánál
S elyem ruhát szél fogja derekánál
L engeti kecsesen szellők szárnyán
E lükbe sietnek, karjába haboknak
À tsiklanak kékülön víznek taraján
N apfényen csillogva játszadoznak
Y es, áhítanak ölelni derekát lánynak

A dnának csókot ajkára a leánynak
K arjában a tónak majd felborulnak
I ly ábrándjuk meghíusult a fiúknak

1-szer csak csend lett a tónak tükrén
8 óra tájt, hazaérnek víznek mezején

É brednek fel ők álmukból száguldón
V alóság ez, tizennyolc év s nem álom
E zt tanúsítja mind, aki volt vitorláson
S zeretnek téged habnak szőke leánya

L egyek én még a peremén évezrednek
E gyike mindazoknak, akik emlékeznek
T erád, annyi titkaival eljövő életednek
T izennyolc évesen szívből köszöntelek

Vernissage Mellannäs június 2.

Patinás környezetben Sävelången partján,
ott kőház áll, s büszkén vendéget vár netán,
körös-körben öreg házak lankás dombon.
Nap-éj ünnepségeknek ad évről-évre otthont.

A város zajától oly távol ,vidéki idill honol,
Mellannäs vén falai közt látogató kóborol,
kínál az látnivalót, ódönt, és újnak behódol,
tőpartnak eseményére sokaság vándorol.

Mit ád a Jó Isten, Ibolyának e Vernissaget,
s képeinek ódon falak közt megnyugvást,
a táj magával ragad, nyújt bő megújulást,
Patrik zenéje fülnek felemelő simogatást.

Íme jönnek, szaporodnak szombat napján,
ékes szóval virággal üdvözölnek módján,
jelenik meg helyi sajtó a kíváncsi jogán,
hírét viszi Vernissage-nak lapok oldalán.

Beszámol a neves eseményről olvasónak,
képeidnek világát magával viszi kornak,
ódon kandallók közt sok szépet találnak,
szürrealista képeid új híveket toboroznak.

Festményeid s csendéleteid itt felüdülnek,
színesen ragyognak képeid új fényeknek,
elbájlva avatott nézőit földi kincseknek,
és híveket hódít meg látásra idejövőknek.

Tüneményes, kedves alkotója e képeknek,
áldjon a Teremtő, óvjon az eljövendőnek,
meglásd, neved lészen egy történelemnek,
tisza szívből adjon alkotói erőt hitednek!

Szerény vagy, mint bájos kis virág, Ibolya,
neved kürtölje világ nemzedék, hozsánna,
közéjük szegődnek, soraim kissé elbújva,
s képeidre felnézve ragyognak az újkorra.

Néköm, tollforgatónak, rímek koptatójának
nehéz a sorsa, találni sorát helyes szónak,
ahol képeidet, műveidet emígy illethetnék
fenséges jelzővel, rímekkel dicsérhetnék.

Áldott léssen költő, e festőnek ecsetvonása,
meglássd, egyszer majd felken Ö vásznára,
megörökít kép utókornak díszkeretes ráma,
szemmel tart ő téged, élj majd, mint a fáma.

Szólanak ők ékesen, helyettem is a kornak,
színeikkel aranyozzák szívét látogatónak,
szerte a világon nevedet dicsérik a mának,
szebb, jobb jövőt hirdetve új nemzedéknek.

Aranyeső, vadgalamb

Kinyílt az aranyesőnek ezer ága,
a késő tavasznak gyér a napsugára,
virít már messziről az bokornak sárgája,
kő kertben megjött a tavasznak első virága.

Szimpla kék jácint is integet kandikálva,
megköszönti az tavaszt májusnak havába,
kacsint, bólogat neked a szerény kisvirág ibolya,
itt-ott sokszínű tulipánok mosolyognak a Napba.

Fáknak zöldellő rügyei egyre csak növekednek,
napról napra bársonyos levelek előjönnek,
zöldell a természet, leveti téli megunt gúnyját,

megannyi madárdal veri fel a csendes tájat,
szürke vadgalamb ül egyedül az kopár ágon,
turbékol a párjának, hívja tavaszi szerenádja.

Édesemnek Anyák Napjára

Megannyi elszállt évtizeddel ezelőtt,
ott Délen, Gara falu bábája világra segített,
és az ifjú családnak elsőszülöttje lettem.
Édesem, a drága, dédelgetett ő engem.

Teltek-múltak a szép gyermekévek,
és a fiúcska ugyancsak cseperedett,
majd eljöttek az izgalmas iskolaévek,
ahol a fiatalúr ott igen szorgalmas lett.

Ama vékony nyurga fiúból kamasz lett.
Szüleinek gyerekként szót fogadva tett,
sulis évek idején padot városba koptatott,
az első lánynak szívéért szelet ott csapott.

Majd kollégiumnak ő ottan bentlakója lett,
óh, boldog diákévek, mára emlékek lettetek!
A következő éveket szentelte mesterségnek,
ezek után elkezdődtek a dolgos hétköznapiak.

Az ifjúság évei gyorsan, gondtalan repültek,
és eljött a nagy ő, akinek hűséget esküdött,
embert próbáló évek múltán ők világgá mentek,
oly aranyos Kedvesével azóta is együtt élnek.

Hány év eltelt azóta, hogy eljöttünk otthonról!
Most, amikor Rád gondolok közelgő ünnepen,
szemem előtt látlak, s az arcodon mosoly ül,
mert tudod, hiába a távolság, én Rád gondolok.

Most remegő kezemben piros rózsaszál,
keresem a szép szókat, a hozzád valókat,
félő szavaim hozzád sietnek ez ünnepen,
köszöntelek hát Anyák napján, Édesem!

Májusnak reggelén

Amikor az szép májusi
reggelen felébredem
többszólamú, vidám
madárcsicsergésre,
hangjuk finoman töri meg
az ébredő hajnali csendet,
én is elkezdem sétám
az üde-szépek kertjében.

Gyönyörködöm a hajnal
ezüstös gyöngyében,
csodálom ama jó öreg
természetnek kincseit,
hallgatom kecses sirályok
féktelen, vidám vijjogását,
nagy ricsajjal érkeznek ide,
csicseregve, verebek a víz közelbe.

Meglepik a mesterséges tónak
alkalmi, köves hűsítő itatóját,
csicseregve oltják szomjukat
a felkelő Nap sugarában,
jókedvükben még meg is
fürdenek itt a tiszta vízben,
nini, kis süni is erre tévedt,
úgy látszik ő is inni vágy.

Látod amottan a zöldülő
ágon a fürge szarkát,
azt a dús szénfekete,
meg fehér színű madárkát,
kárógvá vijjognak ott,
röpködnek és tovaszállnak,
majd amott megpihennek,
ágon ülve tollukat tisztogatnak.

Maradj most csendben, még
elriasztod a cinkét a zöldülő ágról,
csivitelnek szépen, vidáman,
éneket dalolnak boldogságról,
s tavaszt köszöntenek ők is
kórusban a kirügyezett ágon,
sárgászöldtől sötétzöldig
színt játszik az erdőknek fája.

Óh, te jóságos öreg Természet,
mily gazdag, csodás napok,
a pazarló jóságod önzetlen,
szemnek mily gyönyörűség
a látható sok-ezernyi szépség,
ezer színnel fested meg a látványt,
remekműved kápráztat el,
mikor e május reggelt megélem.

Gyönyörű Annácska

Gyönyörű Annácska, ott
a sziklás parton lépdél.
Kecses, karcsú alakját
a lágy szellő simogatja.

Siet ő az Édesanyjához,
gondolatait itten latolgatja,
mikor pillangó száll ujjára,
megpihen egy röpke percre.

Csillan a vízen Nap sugára,
feszül a finom ruha alakjára,
amint a lekoptatott, tarolt sziklát
oly biztos lépteivel meghódítja.

Lépted hova vezet, kedves?
Merre visz a szigetvilágban?
Ujjadon pihenő pillangóval
járod jövőd magabiztos útját.

Mennyi szépség eme képen,
mestert dicséri ecsetvonása.
Óvjon Teremtő e rögös úton.
Kísérje lépted Isteni szeretet!

Pillangó

Gyönyörű lányka
szigetvilágba siet,
pillangó ujján,
csodás tünemény,
alakja kősziklák közt
mesébe illő.

Színes pillangó
pihen bársonyos ujjon,
őrzi lány álmát
északi tájon,
színes fények világa
tűz Nap korongja.

Telefon-talány

Csengetnek, de most már nem az ajtón.
Hangod bársonyosan zeng a telefonon.
Érzem kedvességed hullámok hosszán,
eltöltött időnek hatása alatt őt biztatom.
Kétérdőseim tovaszáll, s ígéretét hallom,
szívemnek dobogása torkomban szorul.
Mindketten egymásra nézve hallgatunk.

Kérdezem magunktól, ezt kicsit tétován:
Szabad-e szeretnünk így egy leányt igazán?
A válasz egyértelmű, nekünk nem talány:
„Szabadság szerelem e kettő kell nekem”-
mondá a nagy Költő, és a szó mily valós!
A történelem, a kor nem kezdi ki, ha valós.
Így aztán élve az alkalommal, habzsolunk.

Szavaik boldogítón repesnek, hangszórón
kedvesen zeneként csengenek fülemnek.
Nem akarom elhinni, de vége az álomnak,
újra meg újra kereslek, de máshol talállak.
Adjon erőt Néked, mi is nagyon szeretünk.
A távolság ne rettentsen, hanem közelítsen,
válás ne gyötörjön, közeleg újra találkozás,

melyben álmokból újra felbukkan alkalom.
Izgalom, feszültség kerít szorítón karjaiba.
Örülünk látásodnak, gyermekként fesztelen
Nap Isten aranyból foná koszorúját fejedem.
Kigyulladnak mécsesei csillogó szemedben,
boldogság megörvendezetteti lakóit csendben.
Csodák történnek északi Skandiában, idefenn.

Örülni a pillanatnak végtelenben, nagy dolog.
Boldoggá tenni másokat, oly nemes cselekedet.
Okozni kis boldogságot tiszta szívből szabad,
mindezekre buzdítani másokat is kötelességed.
Szabadságnak kitanultad dolgait, szabad vagy,
élni, és vissza nem élni e törvényekkel szabad.
El sem mentél, lám máris üres a mi kis házunk.

Magam előtt látom kedves vonásait arcodnak,
simogatón szemeid hozzánk őszintén szólanak.
Önfeledten fellángolsz, tette készen leselel reánk,
lelkünk húrjait gyermekként játszva pengeted.
Maradj meg nekünk újralátásig drága kincsnek,
legyen álmainkban ez vezérlő sugara vágynak.
Minden álom előbb vagy utóbb valósra váljon.
Ha költő írja, halhatatlan lesz szavainak hangja.
Tettéért őt majd csak számonkérő ítélet sújtja.

Haiku

mennyi szép virág
felkelő napban fürdik
reád kacsingat

fekete rigó
fütyörész kopár ágon
hajnal zenéje

törpe tulipán
meg a pünkösdirózsa
mind-mind kandikál

az emberek is
előbújnak a napra
arcukon mosoly

még a madárka
is kibújik odúból
vígan csicsereg

kis hangja vidám
köszönt tavaszt szaporán
párjának dalol

Tűzkorong

Ott, hol messze vörös az égnek alja,
lefelé hanyatlik az napnak korongja,
a volt reggel felkelt, s tündökölt sugara,
és kúszott egyre feljebb, magasabbra.

Finom melegét ontja gazdagon a tájra,
a természet megunt gúnyját ledobja,
és átöltözik bokor, meg fáknak kopár ága,
bársonyos finom selymet ölt most magára.

Sziklakertben vígan dalol kis madárka,
csicsereg, párját keresi szépen dalolva,
fenn a másik ágon, ott csivitel neki párja.

Időközben a Nap is bejárta hosszú útját,
lucfenyőn turbékoló galambok udvarolnak,
békésen ülve csodálnak letűnő tűzkorongot.